

Hồi 542**Tiền sanh tình nghiệt**

4

Yến Phi xách Tiêu Noãn Ngọc đang mê man bỏ xuống một góc trong phòng, sau đó đến ngồi đằng trước Mộ Thanh Lưu, nói: “Hoàn Huyền thua rồi!”.

Ánh mắt Mộ Thanh Lưu nhìn đến Tiêu Noãn Ngọc, than: “Ta rất muốn nói lời Yến huynh là quá sớm, nhưng khẳng định bị Yến huynh nhìn thấu ta. Ôi, làm người có lúc đúng là rất khó!”.

Yến Phi nói: “Lưu Dụ không tốn chút sức đã đoạt lại Quảng Lăng từ tay Hoàn Huyền, thắng một trận đẹp mắt, lập tức làm rối loạn đại kế tấn công Kinh Khẩu của Hoàn Huyền, nhiều loạn cả hành động điều quân, trận cước đã loạn, rất có thể không cần đợi đoạt được Ba Lăng, Lưu Dụ đã tấn công Kiến Khang, nếu phải đến lúc đó Mộ huynh mới bằng lòng thừa nhận thua cuộc, không ngại quá trễ sao?”.

Mộ Thanh Lưu cười khổ: “Ta chưa từng gặp nhân vật nào lợi hại hơn Yến huynh. Nói thẳng ra, hiện tại ta đích xác cảm thấy có chút lúng túng, không biết phải trả lời huynh thế nào. Tền tiểu tử Hoàn Huyền thật vô dụng, sau khi đến Kiến Khang biểu hiện khiếp nhược đến cực điểm, lại còn khinh thị Lưu Dụ, mù mờ không biết tài năng quân sự và mưu lược của Lưu Dụ tuyệt không dưới Tạ Huyền trong trận chiến Phì Thủy năm đó. Ôi, ta phải thú nhận là đã nhìn lầm Hoàn Huyền, mù quáng tin chỉ có cao môn danh sĩ mới có thể được cao môn Kiến Khang giúp đỡ ngồi lên ngai vàng, lại không chú ý đến lực lượng của dân chúng. Lưu Dụ sở dĩ có thể sáng tạo kỳ tích ở Quảng Lăng, đều vì gã được dân chúng địa phương toàn lực giúp đỡ”.

Yến Phi an ủi: “Chuyện này cũng khó trách Mộ huynh, chính trị của lưỡng Tấn là chính trị của cao môn đại tộc, Mộ huynh từ đại tộc đương quyền Nam phương chọn người là đã hợp tình hợp lý nhất rồi”.

Mộ Thanh Lưu cười khổ nói: “Yến huynh thật biết an ủi người khác, mặt kia của phù hợp tình lý chính là gặp sao hay vậy, không thể thoát khỏi tục lệ lạc hậu, đã tốn nhiều năm tâm huyết thế mà một ngày mất sạch. Sáng nay khi ta nghe được tin Quảng Lăng thất thủ, biết rõ thủ đoạn Lưu Dụ công hãm Quảng Lăng, đã phát xuất lệnh toàn diện triệt thoái cho tề môn, còn có bao nhiêu người chịu nghe lời ta thúc thời buông bỏ, thì không phải là chuyện ta có thể quản được”.

Yến Phi bội phục trong lòng, Mộ Thanh Lưu không hổ là kẻ sĩ minh trí, nhắc lên được thì bỏ xuống được.

Mộ Thanh Lưu lại đưa mắt nhìn đến Tiêu Noãn Ngọc, nhíu mày hỏi: “Cô ta đứng ra phải đến tìm ta, điều này hiển thị bọn họ vẫn không chịu nhận thua rút tay, nhưng không biết Yến huynh vì sao xuất thủ bắt giữ cô ta vậy?”.

Yến Phi ngạc nhiên đáp: “Chỉ là hiểu lầm thôi, vì ta không biết Mộ huynh đã phát xuất lệnh triệt thoái tới các đồng môn, còn cho rằng cô ta đi gặp Lý Thục Trang, vì thế xuất thủ ngăn cản”.

Mộ Thanh Lưu ngạc nhiên thốt: “Thục Trang?”.

Yến Phi nói: “Chúng ta vốn có một kế hoạch đối phó Lý Thục Trang, nhưng vì Đồ Phụng Tam bên ta phát sinh tình ý với nàng, vì thế không những dẹp ý định ban đầu, còn giúp nàng ấy hoàn thành tâm nguyện. Vừa rồi Đồ Phụng Tam đi tìm Lý Ngọc Trang nói rõ, còn ta giám sát bên ngoài cho y, sự tình là như thế”.

Mộ Thanh Lưu trầm ngâm hỏi: “Tâm nguyện của nàng ấy phải chăng liên quan đến Ngũ Thạch tán?”.

Yến Phi gật đầu nói: “Xem ra không có chuyện gì có thể giấu được Mộ huynh”.

Mộ Thanh Lưu nói: “Thục Trang trầm mê Ngũ Thạch tán, ở tệt môn đã không còn là bí mật, ta từng tốn công khuyên giải nàng ấy, lại nghiêm khắc cảnh cáo, nàng ấy đều nhắm mắt làm ngơ. Sự thật ta hiểu rất rõ tình cảnh của nàng ấy, đừng nghĩ nàng bề ngoài tươi cười coi bọn hoàng tộc cao môn Kiến Khang như đồ chơi trong túi, thật sự trong lòng nàng ấy vô cùng trống rỗng cô đơn. Ngũ Thạch tán có thể cho nàng ấy khoái lạc nhất thời quên đi tất cả, nhưng sau đó cũng khiến nàng ấy càng cảm thấy chán ngán cuộc sống”.

Yến Phi nói: “Ta muốn xin Mộ huynh giúp một chuyện”.

Mộ Thanh Lưu hỏi: “Phải chăng muốn ta mở ra một lối thoát, cho Thục Trang hồi phục tự do để theo đuổi ước mơ mà nàng ấy luôn chưa đạt được?”.

Yến Phi hỏi: “Không biết Mộ huynh có quyền đó hay không?”.

Mộ Thanh Lưu ngạo nghễ cười lớn: “Trong tệt môn, luôn theo cách thức kẻ mạnh làm vua, không có nói chuyện đạo lý, chỉ cần ta gật đầu đồng ý, người của tệt môn lại biết việc này là do Yến Phi người nhúng tay thúc đẩy thành, ai dám nói nửa câu phản đối?”.

Yến Phi hoan hỉ: “Vậy Mộ huynh đồng ý rồi sao?”.

Mộ Thanh Lưu hai mắt đột ngột sáng rực, hỏi: “Nếu như ta không đáp ứng, Yến huynh sẽ xử trí chuyện này thế nào?”.

Yến Phi cười khở nói: “Ta có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ kiên quyết ép Mộ huynh động thủ quyết sinh tử sao? Ta hy vọng tương lai khi gặp lại vẫn là bằng hữu tri kỷ với Mộ huynh”.

Mộ Thanh Lưu đột nhiên đổi vấn đề: “Võ công của Yến huynh, khẳng định đã vượt xa phạm trù võ học thế tục, đạt đến cảnh giới thiên nhân giao cảm. Yến huynh sao làm được điều này?”.

Yến Phi thần nhiên đáp: “Đó là chân khí chí âm chí dương giao kích sản sinh lực lượng thần kỳ, đã không thể tránh né, càng không thể chống lại, chỉ xem có thể chịu bao nhiêu chiêu, nếu như có thể chống đỡ đến chân khí ta khô kiệt, liền có khả năng quay lại tiêu diệt ta”.

Mộ Thanh Lưu nói: “Yến huynh chịu nói rõ ràng, ta rất cảm kích. Chao ôi, thì ra như thế, hèn gì Quỷ Ảnh cũng không thể tránh được. Chỉ cần người của tệt môn biết được Quỷ Ảnh là bại trong tay Yến huynh, bảo đảm không người nào dám đắc tội với Yến huynh, càng không muốn tìm Yến huynh để rước xúi quẩy vào mình”.

Y ngưng một chút rồi tiếp: “Việc của Thục Trang ta sẽ xử lý thỏa đáng, Yến huynh có thể yên tâm. Đương nhiên, ta còn phải xem ý nguyện của nàng ấy, nếu như nàng ấy có ý với Đồ đương gia, ta nhất định có an bài thích hợp, khiến người của tệt môn không có dị nghị”.

Yến Phi hớn hơ: “Đa tạ Mộ huynh!”.

Mộ Thanh Lưu cười nói: “Sự thật thì nói cảm ơn phải là ta. Nếu không phải Yến huynh hạ thủ lưu tình, Noãn Ngọc và Thục Trang khẳng định không còn mạng, Thánh môn ta nguyên khí tổn thất trầm trọng, hiện tại vẫn có cơ hội ngóc đầu vực dậy, bất quá chuyện này e phải trăm năm sau mới thành”.

Tiếp đến y đưa hai tay ra, vui vẻ nói: “Bất luận tương lai tình thế biến hóa thế nào, chúng ta cũng là bằng hữu tri kỷ, đúng không?”.

Yến Phi không chút do dự đưa hai tay ra, nắm chặt lấy tay y, không cần nói gì nhưng trong lòng cả hai đều hiểu rõ.

oOo

Soái phủ.

Trong Nghị sự sảnh, Lưu Dụ tập hợp chúng tướng, ngoại trừ bọn đại tướng tâm phúc Hà Vô Kỵ, Ngụy Vĩnh Chi, còn có Khổng lão đại. Mọi người đều không xem Khổng Tĩnh là người ngoài.

Ngụy Vĩnh Chi lên tiếng: "Theo tin tức truyền về, trận cuộc địch nhân đại loạn, quân đội của Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu không dám tiếp tục tiến lên, lúc này đồn trú tại Giang Thừa, thu thập bại quân từ Quảng Lăng chạy về. Theo tính toán Kinh Châu quân tại Giang Thừa, tính ra không quá hai vạn, chiến thuyền ước chừng trăm".

Y lại tiếp: "Hoàn Huyền sợ rồi, vì thế không dám dốc toàn lực đến tấn công chúng ta, ngược lại đem binh lực phân tán, lại điều quân đội đến Phúc Chu sơn đông bắc Kiến Khang thành, mong kháng cự quân ta ở mặt đông Kiến Khang".

Hà Vô Kỵ nhú mày: "Hoàn Huyền phải chăng là người thạo binh pháp. Nếu ta là hấn, lập tức lấy công làm thủ, dốc toàn lực đến tấn công Quảng Lăng khiến chúng ta khó mà tiến tới".

Khổng lão đại cười nói: "Hoàn Huyền không phải không thạo binh pháp, chỉ vì hấn quá yêu thích cái mạng nhỏ của hấn, không có đại quân bên cạnh bảo vệ hấn, hấn sẽ ngủ không yên giấc".

Chúng nhân đều cười rộ, không khí hết sức thoải mái.

Ngụy Vĩnh Chi vui vẻ lên tiếng: "Còn có một tin tức nữa, đó là Hoàn Huyền đã khởi hành đi Cửu Tỉnh sơn, chuẩn bị đăng cơ xưng đế. Cao môn Kiến Khang ồn ào cho rằng Hoàn Huyền gấp xưng đế, là vì hấn sùng bái mệnh vận, cho rằng chỉ cần ngồi trên ngôi vua vận may sẽ liền tới, tất cả khó khăn sẽ được giải quyết dễ dàng".

Mọi người lại phá lên cười sảng sặc.

Tiếp đó mọi ánh mắt đều tập trung vào Lưu Dụ, xem gã quyết định thế nào.

Lưu Dụ ung dung nói: "Hoàn Huyền đúng là ngu xuẩn, đỡ cho chúng ta rất nhiều công sức, chỉ cần đánh tiếp hai trận ác liệt, đoạt Kiến Khang dễ như trở bàn tay".

Ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Hà Vô Kỵ hỏi: "Hoàn Huyền sau khi xưng đế, khẳng định sẽ lập tức phát lệnh cho quân đội Giang Thừa theo sông đến tấn công, chúng ta dĩ dật đãi lao, còn phải tính gì chứ?".

Lưu Dụ đáp: "Lúc chúng ta định ra sách lược này, tịnh không biết được Hoàn Huyền sẽ gấp xưng đế như thế, càng không tưởng được Hoàn Huyền lại đem binh lực đến đồn trú Phúc Chu sơn, mọi việc đều hiển thị Hoàn Huyền đã khiếp sợ trong lòng. Bất quá lời Vô Kỵ có lý, với sự kiêu căng của Hoàn Huyền, khẳng định không thể nuốt trôi chuyện Quảng Lăng bị

đoạt, Hoàn Hoảng bị giết, vì thế sẽ hạ lệnh cho quân đội Giang Thừa đến tấn công chúng ta, như thế chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này”.

Chúng tướng gật đầu đồng ý, đối với khả năng liệu địch như thần của Lưu Dụ, bọn họ sớm đã tâm phục khẩu phục, vì thế tuyệt không hoài nghi.

Lưu Dụ lại là mình biết việc mình, mình bạch bản thân đang mượn có để có thể sớm ngày tấn công Kiến Khang.

Tướng Lưu Đạo Quy nói: “Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu đều là thủ hạ mãnh tướng của Hoàn Huyền, đã quen chinh chiến, nếu đến tấn công sẽ sử dụng kế nghi binh, khiến chúng ta không biết rõ bọn họ rốt cuộc là tấn công Quảng Lăng hay Kinh Khẩu, làm cho binh lực chúng ta phân tán, khó mà kháng cự”.

Lưu Dụ thân hình chấn động, la lớn: “Đúng rồi!”.

Mọi người đều ngạc nhiên chăm chăm nhìn gã, không hiểu gã vì sao lại phản ứng mạnh như thế.

Lưu Dụ lại có cảm giác mây mù đầy trời đã tan biến, bởi vì gã đã nghĩ ra phương pháp phá địch, càng nắm chắc phương pháp duy nhất đưa đến thắng lợi, tuyệt không phải là dĩ dật đãi lao, vì với binh lực trước mắt của gã, hiện giờ khó mà giữ ổn thỏa được hai tòa thành, một khi để địch nhân thành công cắt đứt liên hệ giữa Quảng Lăng và Kinh Khẩu, giúp Hoàn Huyền khôi phục tự tin, Kinh Châu quân sẽ ùn ùn kéo đến tấn công, lúc đó gã chỉ có con đường bại vong. Sự thúc ngộ này đột nhiên mà đến, khiến gã không còn vướng mắc trong lòng cảm giác vì lý do riêng mà không quan tâm đại cục.

Lưu Dụ nghênh đón ánh mắt nghi hoặc của mọi người, thoải mái nói: “Địch nhân có kế nghi binh của bọn chúng, chúng ta cũng có thủ pháp mê hoặc địch của chúng ta, chỉ cần khiến địch nhân tin chắc chủ lực của chúng ta tập trung tại Quảng Lăng, ta có cách khiến địch nhân thua chắc trận này”.

Một tướng lĩnh khác là Mạnh Sưởng nói: “Việc này không dễ dàng, chỉ cần thám tử bên địch phát hiện có bao nhiêu chiếc thuyền neo ở phụ cận Quảng Lăng, lập tức biết hư thực của chúng ta”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Giả sử binh lực chúng ta quả thực tập trung tại Quảng Lăng thì thế nào?”.

Mọi người ai nấy đều kinh ngạc.

Lưu Dụ thông dong giải thích: “Đầu tiên, chúng ta phải làm ra vẻ nghênh ngang toàn diện tấn công Kiến Khang. Về mặt này, Hoàn Huyền đã tạo sẵn cơ hội tốt cho chúng ta, khi

hắn đăng cơ xưng đế, chúng ta lập tức phát hịch công cáo thiên hạ cần thảo phạt Hoàn Huyền, sau đó điều động quân đội, giả bộ tùy lúc có thể hành động tấn công về tây. Kế này là nhằm vào Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu, nếu các người là bọn chúng, sẽ có phản ứng thế nào?”.

Ngụy Vĩnh Chi vỗ đùi: “Đương nhiên là nhắm vào khế hở mà đánh, dùng kỳ binh tập kích Kinh Khẩu, chỉ cần công hãm Kinh Khẩu, chúng ta không những không dám tiến về tây, còn phải lo không biết có thể thủ được Quảng Lăng không”.

Lưu Dụ cả người hồi phục sinh cơ, hai mắt sáng lóng lánh chưa từng có, trầm giọng: “Các huynh đệ, hiện tại chính là cơ hội ngàn năm có một để kiến lập công nghiệp, chỉ cần có thể phá Kinh Châu quân ở Giang Thừa, tình thế sẽ nghịch chuyển triệt để, quyền chủ động sẽ rơi vào tay chúng ta, chỉ cần thừa thắng hành động, tiếp tục phá địch quân ở Phúc Chu sơn, Kiến Khang lập tức là của chúng ta”.

Khổng lão đại hỏi: “Làm sao phá địch quân ở Giang Thừa đây?”.

Lưu Dụ đáp: “Chúng ta sắp xếp hai ngàn tinh kỵ, bí mật vượt sông, vào bờ nam trú ẩn đêm đi ngày nghỉ, thẳng tiến Giang Thừa, khi địch quân tiến về Kinh Khẩu, Lưu Dụ ta sẽ đích thân suất lĩnh hai ngàn tinh kỵ, ngăn cản chặn đánh địch quân, chỉ cần có thể đánh tan đội quân tiền phong của địch nhân, chúng ta lập tức toàn diện phát động, dùng chiến thuyền tải binh tấn công mãnh liệt địch nhân, đến lúc đó để xem Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu còn có thể chịu được bao nhiêu thời gian”.

Ánh mắt mọi người lập tức bùng sáng.

Lúc này thủ hạ vào báo, Lưu Nghị và Lưu Mục Chi vừa ngồi thuyền đến Quảng Lăng.

Chúng nhân hoan hô vang trời, đều biết Thiên Sư quân đã xong đời, bằng không hai người làm sao có thể bỏ hết đến Quảng Lăng được.

Lưu Dụ cười lớn: “Đây gọi là trời cũng giúp ta, cao thủ thảo hịch thảo phạt Hoàn Huyền cuối cùng đến rồi”.

oOo

Yến Phi quay về hoa trạch của Lý Thục Trang, gặp Đồ Phụng Tam đang tìm kiếm chàng.

Đồ Phụng Tam giống như biến thành một người khác, sinh khí tràn trề, thần thái rực rỡ, vừa gặp đã hỏi: “Lão ca đến nơi nào vậy, đây gọi là canh phòng sao?”.

Yến Phi đương nhiên biết được y không phải đang trách mình, chỉ là nói đùa, vui vẻ nói: “Ta vừa gặp Mộ Thanh Lưu, người phải chăng đã thành công đoạt được lòng mỹ nhân, cho nên tâm tình rất tốt?”.

Đồ Phụng Tam nghe vậy hơi kinh ngạc: “Người đã đi gặp Mộ Thanh Lưu, thật làm ta bất ngờ, vào nhà nói xem thế nào?”. Tiếp đó dẫn đầu đi vào vườn hoa của Lý Thục Trang, chốc lát hai người đã vào thư phòng trong đông viên nhưng không thấy Lý Thục Trang đâu.

Sau khi cả hai ngồi xuống, Đồ Phụng Tam nói: “Người chắc biết rồi, Thục Trang nói với ta Mộ Thanh Lưu đã nhận thua rút tay, người này đúng là nhân vật không tầm thường, nhắc lên được thì bỏ xuống được, tuyệt không dây dưa”.

Yến Phi gật đầu biểu thị đã biết, ngạc nhiên hỏi: “Phu nhân đi đâu rồi?”.

Đồ Phụng Tam sắc mặt vui vẻ đáp: “Nàng quay về Hoài Nguyệt lâu lấy giấy tờ đất đai, nhanh quay lại thôi!”.

Yến Phi chăm chú quan sát y rồi cười nói: “Xem dáng vẻ đầy xuân sắc của Đồ huynh, đã biết rõ kết quả rồi”.

Đồ Phụng Tam cảm xúc nói: “Nhân sinh thật kỳ quái, một chuyện xảy ra đột ngột lập tức thay đổi cả vận mệnh. Cảm tình của Thục Trang đối với ta khẳng định là thật, bởi vì nàng căn bản không cần gạt ta. Bất quá đúng như Nhậm hậu đã nói, còn phải xem nàng chịu thoát ly Ma môn theo ta hay không”.

Yến Phi quan tâm hỏi: “Các người có nói qua vấn đề này chưa?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Ta không muốn ép nàng, tất cả do nàng quyết định, nếu nàng vẫn muốn ở lại Ma môn, ta tuyệt không miễn cưỡng nàng”.

Yến Phi nói: “Nàng nói đi lấy giấy tờ đất đai, có lẽ chỉ là mượn cớ, sự thật thì là đi gặp Mộ Thanh Lưu, đề xuất thỉnh cầu thoát ly Ma môn”.

Đồ Phụng Tam cười khổ: “Hy vọng là như thế, nhưng ta không dám nghĩ đến, sợ hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Ta cũng sợ Mộ Thanh Lưu ngăn cản nữa”.

Yến Phi nói: “Đồ huynh không cần lo lắng, Mộ Thanh Lưu đã một lời đáp ứng, chỉ cần là ý nguyện của phu nhân, y tuyệt không ngăn cản”.

Đồ Phụng Tam chấn động hỏi: “Lại dễ dàng như thế sao?”.

Yến Phi đáp: “Mộ Thanh Lưu chính là mua nhân tình đối với ta, hiện tại Mộ Thanh Lưu sợ nhất chúng ta đánh chó cùng đường, truy cùng đuổi tận Ma môn. Nhưng sự thật trong một thời gian dài tới đây, là thời gian của Lưu Dự, Ma môn cũng khó làm được gì. Nếu như Lý Thục Trang một lòng muốn thoát ly Ma môn, muốn giữ nàng ta lại cũng được lợi gì chứ? Chỉ cần nàng chịu giao ra điển tịch đang cất giữ, sắp xếp tốt người kế thừa, Mộ Thanh Lưu mắc gì không làm người tốt thuận nước giong thuyền”.

Đồ Phụng Tam gật đầu biểu thị đồng ý: “Hành sự của người trong Ma môn thật khó mà dùng lẽ thường mà đoán, nói không chừng Mộ Thanh Lưu là nhìn trúng Ma môn bí điển trong tay Lý Thục Trang, ý muốn thân kiêm sở trường hai phái, có thể có đột phá mới về võ công”.

Yến Phi nói: “Muốn kiêm sở trường hai phái, há dễ dàng như thế? Trừ phi Mộ Thanh Lưu chịu tản công, bắt đầu lại từ đầu, bằng không chỉ là giấc mộng đẹp. Chỉ có truyền nhân của y, hoặc là đồ tôn nhất nhit của y, còn có hy vọng thực hiện”.

Đồ Phụng Tam hiển nhiên hy vọng đại tăng, tâm tình tốt lên, cười nói: “Chuyện đó chắc chúng ta không chứng kiến được!”.

Yến Phi lộ thần sắc tập trung: “Quay lại rồi!”.

Đồ Phụng Tam chậm hơn chàng một chút mới nghe được tiếng y phục xé gió, Lý Thục Trang tự nhiên xuất hiện ở cửa vào, thấy Yến Phi thần sắc vẫn bình tĩnh, với tư thế uyển chuyển thướt tha nhẹ nhàng bước đi, đến cạnh Đồ Phụng Tam thân mật ngồi sát y, mới lên tiếng: “Thục Trang chào Yến công tử”.

Yến Phi vội đáp lễ.

Lý Thục Trang cười tươi nhìn Yến Phi, hớn hở nói: “Đại ân không biết dùng lời gì cảm tạ, Thục Trang và Tam lang sở dĩ có thể có ngày tốt đẹp này, toàn nhờ Yến công tử giúp cho”.

Đồ Phụng Tam hết sức vui mừng.

Yến Phi cũng phấn chấn tinh thần: “Phu nhân thật đã đi gặp Mộ huynh”.

Lý Thục Trang tâm tình vui vẻ đáp: “Khi Thánh quân một lời đáp ứng thỉnh cầu của Thục Trang, ta thật không dám tin vào tai mình, nếu không phải do Yến công tử đích thân nói với Thánh quân, chuyện này căn bản không thể. Vào lúc đó, ta cảm giác bản thân đạt được sinh mệnh hoàn toàn mới. Chao ôi, cái gì tranh hùng đấu thắng, ta sớm đã rất chán ngán rồi”.

Tiếp đó ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Đồ Phụng Tam, nói: “Không biết có phải kiếp trước mắc nợ tình cảm chàng, kiếp này đành phải báo đáp chàng”.

Đồ Phụng Tam nghiêm mặt: “Đồ Phụng Tam ta tuyệt không để Thục Trang thất vọng”.

Lý Thục Trang vui vẻ nói: “Ta còn phải đi làm vài chuyện, sau khi làm xong tự nhiên sẽ đến tìm Tam lang”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Hiếu rồi!”.

Yến Phi cười nói: “Đến lúc bắt tay khử trừ Đan độc trong người phu nhân, theo ta phán đoán, trước bình minh ngày mai chắc đại công cáo thành”.

Chàng lại hơi do dự: “Đan tán tuy có thể khiến phu nhân có khoái lạc nhất thời, nhưng nói cho cùng chỉ có hại vô lợi, Nhậm hậu đã nói qua, nàng ta chỉ có thể giảm độc hại của đan tán ở mức thấp nhất, nhưng không thể loại trừ hoàn toàn, vì thế không nên dùng nhiều”.

Lý Thục Trang thẹn thùng nói: “Ta đã hạ quyết tâm bỏ phục dược, vì ta đã có ‘Ngũ Thạch tán’ tốt nhất trên thế gian, đó là Tam lang mà! Chàng bảo đảm không có Đan độc, ta còn cần thứ khác sao? Đúng không, Tam lang?”.

Đồ Phụng Tam nghe được ngơ ngẩn cười.

Yến Phi không quấy rầy sự cao hứng của lão bằng hữu, lời âu yếm thế này, chỉ có Lý Thục Trang biết, cũng chỉ có ả dám nói ra. Chàng có thể bảo đảm Lý Thục Trang có bản lĩnh khiến Đồ Phụng Tam say mê mà quên đi tất cả đau thương, say đắm trong cuộc sống yên ương thần tiên.

- o O o -